

Fővárosi Ítéltábla

7.Pf.20.332/2021/5.

A Fővárosi Ítéltábla a Gál&Oberfrank Ügyvédi Iroda (ügyvédi iroda címe, ügyintéző: dr. Oberfrank Olivér ügyvéd) által képviselt kiskorú felperes neve (felperes címe) felperesnek – az SBGK Ügyvédi Iroda (ügyvédi iroda címe1, ügyintéző: dr. Tószegi Renáta ügyvéd) által képviselt alperes (alperes címe) alperes ellen személyiségi jogsértés megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2021. január 28. napján kelt 62.P.20.980/2020/10. számú ítélete ellen a felperes részéről 11. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja, és:

- megállapítja, hogy az alperes a „műsor1” hírműsor 2017. május 15-i reggeli híradójában sugározott tudósítás címe című műsorrészletével megsértette a felperes magánéletét;
- mellőzi a felperes perköltség és eljárási illeték fizetésére kötelező rendelkezést, és kötelezi az alperest, hogy – 15 napon belül – fizessen meg a felperesnek 500.000 (Ötszázezer) forint sérelemdíjat, valamint 45.000 (Negyvenötezer) forint plusz áfa összegű együttes első- és másodfokú eljárási költséget, továbbá az államnak – külön felhívásra – 86.000 (Nyolcvanhatezer) forint együttes kereseti és fellebbezési eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes a egyesület egyesület versenyzőjeként vett részt 2017. április 19-22. között az bajnokságán. Az alperes mint médiaszolgáltató által üzemeltetett TV csatorna televíziós csatorna „műsor1” című hírműsorának 2017. május 15-i reggeli adásában „tudósítás címe” címmel mutattak be tudósítást az bajnokságán történt eseményekről. A híradó beszámolója szerint az öltözőkabinban szexelt két fiatal az bajnokságán település1ben, amit egy harmadik társuk mobiltelefonnal felvett, majd a videó kikerült az internetre. A tudósítás szerint a szövetség elnöke vizsgálatot indított, és a felvételt készítő 19 éves fiatal, illetve a szexelők is fegyelmit kaptak. A műsorban bemutattak egy homályos felvételt, de nem lehetett felismerni, hogy azon pontosan ki és mi látható. A híradó beszámolójából annyi derült ki, hogy az érintett fiatalok

egyike 17, a másik 16 éves lehetett. A fiatal úszólány a egyesület úszója, míg a szexjelenetet a város neveiek 19 éves tehetségének a telefonjával rögzítették.

[2] A felperes végleges keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes a perbeli tudósítással megsértette a magánélethez való jogát, és az alperest 500.000 forint sérelemdíj megfizetésére kérte kötelezni. Hivatkozása szerint a magánéletének része, hogy személyével kapcsolatban mi és hogyan történt az országos bajnokság idején, az alperes erről a felperes személyének körülírása esetén csak akkor írhatott volna, ha ahhoz a felperes hozzájárul.

[3] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Előadta, hogy a felvételen nem lehet felismerni a felvételen szereplőket, a híradóban bemutatott képeken szereplő női úszók ki vannak takarva, az állítólagos szexvideón sem látszanak a résztvevők. Maga az eset pedig egy közérdeklődésre számot tartó botrány volt, amelyről a sajtó beszámolhatott. A tudósítás nem sértett személyiségi jogot, ugyanis a felvételen nem nevezték meg az érintetteket. A felvételen szereplő úszók arcát kitakarták, és olyan utalás sem hangzott el, amely alapján a felperes személye beazonosítható lett volna.

[4] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 63.500 forint perköltséget, valamint az államnak 36.000 forint feljegyzett eljárási illetéket.

[5] Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában felhívta Magyarország Alaptörvényének B) cikke (1) bekezdését, E) cikke (2) bekezdését, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:42. § (1) bekezdését, (2) bekezdését, a 2:43. § b) pontját, 2:51. § (1) bekezdés a) pontját és a Ptk. 2:52. § (1) bekezdését. Hivatkozott arra, hogy a kialakult bírói gyakorlat a személyiségi jogi perekben is alkalmazza a PK 13. számú állásfoglalást, amely szerint az érvényesíthet igényt, akinek személyére a sajtóközlemény nevének megjelölésével vagy egyéb módon utal, vagy akinek a személye a sajtóközlemény tartalmából egyébként felismerhető.

[6] Az elsőfokú bíróság értékelése szerint a rendelkezésre álló adatokból nem lehetett megállapítani, hogy a perbeli tudósítás a felperesről szólt. Kiemelte, hogy a bíróságnak egy átlagember szemüvegén keresztül kell vizsgálnia a kifogásolt műsorrészt, és a tudósításból egy átlagnéző nem állapíthatta meg, hogy az a felperesről szólt. Hangsúlyozta, hogy a tudósításban mindössze annyi hangzik el, hogy az érintett fiatalok egyike 17, a másik 16 éves lehetett, illetve, hogy az érintett lány a egyesület úszója. Rámutatott, hogy a tudósításhoz felhasznált képeken az úszók arca ki volt takarva, a műsorban nem nevezték meg az érintetteket, és nem hangzott el olyan utalás sem, amely alapján egy átlagnéző a felperest beazonosíthatta volna. Utalt arra is, hogy a felperes az érintettsége tekintetében nem ajánlott fel bizonyítást, a felperes személyesen a tárgyaláson nem jelent meg, kizárólag a peresített műsor rész tartalmára hivatkozva állította, hogy az róla szól. Mindezekre tekintettel az

elsőfokú bíróság megítélése szerint a felperes nem bizonyította, hogy a peresített tudósítás róla szólt volna, abból a személye felismerhető, beazonosítható lett volna. Az elsőfokú bíróság kitért arra is: a felperes állította, hogy nem folytatott szexuális aktust a 2017-es települési bajnokságán, ez pedig inkább azt erősíti, hogy nem róla szól a peresített tartalom, ugyanis az szexelő fiatalokat említ. Az elsőfokú bíróság minderre tekintettel úgy foglalt állást, hogy az alperes nem sértette meg a felperes személyiségi jogát, így a felperesnek a személyiségi jogsértés objektív és szubjektív szankcióinak alkalmazására irányuló keresete sem lehetett alapos.

[7] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, annak megváltoztatásával a keresetnek helyt adó döntés meghozatalát kérve.

[8] Fellebbezését egyrészt arra alapította, hogy az elsőfokú bíróság a kifogásolt tartalom jelentős képi részét lényegében figyelmen kívül hagyta. Nem értékelte, hogy a riport alatt mindösszesen hat olyan fénykép jelenik meg a felperesről, amit a személyes közösségi oldaláról emeltek át, ennek a hat fényképnek a bemutatása háromszor ismétlődik meg a tudósítás során, azaz végig olyan illusztrációt lehet látni a „tudósítás címe” felirat alatt, amely a felperest ábrázolja a saját személyes közösségi oldalán is látható fotóival. Tény, hogy a felperes arcképét kitakarták, azonban ez önmagában nem elegendő az alperes mentesüléséhez, ugyanis az elsőfokú bíróság által is hivatkozott, de helytelenül alkalmazott PK 13. számú állásfoglalás alapján egy szűk kör általi beazonosíthatóság is elég lehet a felperes érintettségének megállapításához. A szűk kör általi beazonosíthatósághoz az adott esetben elegendőek voltak a cikkben megjelenő fényképek, valamint az a konkrét körülmény, hogy a egyesület 16 éves versenyzőjéről van szó, és meghatározható az a kör is, amely előtt a felperes személye felismerhetővé vált. Hangsúlyozta, hogy a magánélete részét képező úszóbajnoksági eseményekről az alperes a felperes személyének leírásával csak a felperes hozzájárulásával számolhatott volna be, és a jogsértés szempontjából nincs jelentősége, hogy ténylegesen szexuális aktusra sor került-e.

[9] Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Vitatta, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a riport alatt megjelenő fényképfelvételeket, és kétségbe vonta azt is, hogy a felperes szerepel azokon a képeken, illetőleg, hogy azok a felperes közösségi oldaláról kerültek a műsorba, ezt ugyanis a felperes az elsőfokú eljárásban nem bizonyította. Fenntartotta azt az álláspontját, hogy a felperesnek nincs keresetösségi joga, ugyanis nem bizonyította, hogy a felvételen az eltorzított képe szerepel, és azt sem, hogy a bemutatott képekből és az elhangzottakból bárki arra következtethetne, hogy a felperesről szólt a riport. Mindezekre tekintettel a felperes megalapozatlanul hivatkozott arra, hogy a felvételen elhangzottak a magánélete részét képezik, és arról kizárólag a felperes hozzájárulásával tudósíthatott volna az alperes. Utalt arra is, hogy a felperes fellebbezésében nem jelölte meg, hogy az elsőfokú ítélet mely részeit sérelmezi anyagi jogi vagy eljárásjogi szempontból, nem jelölt meg sem anyagi jogi, sem eljárásjogi jogszabálysértést, és arra sem tett előadást, hogy az adott jogszabályt hogyan kellett volna értelmezni, ezért kérte, hogy a bíróság mellőzze a fellebbezés érdemi vizsgálatát.

[10] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (régi Pp.) 256/A. § (1) bekezdés f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[11] A felperes fellebbezése megalapozott.

[12] Az alperes érvelésével szemben a Fővárosi Ítéltábla kiemeli, hogy a per megindulásának időpontjára tekintettel (2017. december 19.) a régi Pp. rendelkezéseit kellett alkalmazni, ezért a felperesnek a fellebbezésében nem kellett megjelölnie a másodfokú bíróságtól gyakorolni kért felülbírálati jogkört. A fellebbezésből egyébként megállapítható volt, hogy a felperes a releváns műsor1 nem teljes körű értékelését, valamint a PK 13. számú állásfoglalás téves alkalmazását sérelmezte.

[13] A fellebbezésre tekintettel a Fővárosi Ítéltáblának elsősorban abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy az elsőfokú bíróság a kifogásolt közlés – képes és szöveges – tartalmának egészét helyesen értékelte-e, illetőleg a személyiségi jogi perekben is megfelelően irányadó PK 13. számú állásfoglalást helytállóan alkalmazta-e a fellebbezésben hivatkozott okokból.

[14] Az elsőfokú bíróság helyesen indult ki abból, hogy a kifogásolt műsorrészlet egészét, a képes és a szöveges tartalmat együttesen kellett vizsgálnia. A PK 13. számú állásfoglalásból azonban nem következik az, hogy a műsorrészletben közölt információk és bemutatott képek alapján az átlagnéző, vagy a bíróság számára kell felismerhetőnek lennie a felperes személyének ahhoz, hogy igényt érvényesíthessen. A felperes keresetiségi jogának fennállása akkor is megállapítható, ha a felperes a műsortartalomból egy szűkebb kör (pl. barátok, ismerősök, versenytársak) számára felismerhetővé válik, és ezáltal szenved el jogsérelmet. Nem azt kellett ezért vizsgálni, hogy az átlagnéző, vagy a bíróság számára felismerhető volt-e a felperes.

[15] A Fővárosi Ítéltábla a kifogásolt műsorrészletet megtekintve egyetértett a felperesnek azzal a fellebbezési hivatkozásával, hogy az elsőfokú bíróság a műsorrészlet képi tartalmát és az egyéb közléseket nem teljeskörűen, egymással összefüggésben értékelte. Nem vette figyelembe, hogy teljesen szükségtelenül közölték az érintett úszónő egyesületét, azt, hogy milyen korosztályhoz tartozik. Az alperes ezzel jelentősen szűkítette a lehetséges érintetti kört azok számára, akik a felperest korábban ismerték, és tudták róla, hogy versenyszerűen úszik. Az elsőfokú bíróság azt sem értékelte, hogy bár a műsorrészletben szereplő képeken az úszónők ki vannak takarva, az alperes többször, visszatérő módon olyan képet mutatott be, amelyen csak egy személy látható. A képes tartalom ezért nemcsak illusztrációként jelent meg, hanem azt az információt is közvetítette, hogy valamennyi képen az érintett úszónő látható egyedül, vagy másokkal. A képek között fellelhető volt olyan, amelyen a kitakarás olyan kikockázás formájában valósult meg, ami alig érinti a közlőről mutatott arcformát, az arc arányait, a hajviseletet, más képeken pedig jól kivehető a személy magassága, alakja. Mindezek a körülmények összességében elegendőek voltak ahhoz, hogy

legalább egy szűk kör (edzők, barátok, a verseny résztvevői, versenytársak, a felperes versenyzéséről tudomással bíró ismerősök, rokonok) a felperest azonosítsák azzal az úszónővel, akiről a műsorrészlet szólt. Az alperes hivatkozásával szemben ennek a következtetésnek a levonásához a csatolt igazolványképen túl nem volt szükség sem a felperes személyes jelenlétére a tárgyaláson, sem további bizonyításra.

[16] A Fővárosi Ítéltábla ezen túlmenően utal arra is, hogy a közölt képi és szöveges információk alapján a felperes személye az interneten és a közösségi médiában hozzáférhető információk segítségével könnyen kutathatóvá vált, ami ugyancsak megalapozta a felperes magánélethez való jogának érintettségét.

[17] A felperes a perben hivatkozott arra, hogy magánélete eseményéről az alperes kizárólag úgy számolhatott volna be, ha ahhoz hozzájárul. Erre figyelemmel a felperes szexuális aktust vitató perbeli nyilatkozata az elsőfokú bíróság következtetésével szemben csak úgy volt értékelhető, hogy a felperes a magánéleti esemény minősítését vitatta, nem pedig azt, hogy a rögzített jelenet és az amiatt indult fegyelmi eljárás egyik érintettje ő maga volt. Nem cáfolta ez a nyilatkozat azt sem, hogy a képek és a műsorban elhangzó információk alapján az említett szűk körbe tartozó személyek őt azonosították az esemény érintettjeként. Súlytalan volt ehhez képest annak az utólagos vitatása is, hogy az alperes a felperesről készült képeket mutatott be, különösen arra tekintettel, hogy az nem volt vitatott: a felperes volt a fegyelmi ügy egyik érintettje, azaz ténylegesen ő volt az, akiről a műsorrészletben hivatkozott felvétel készült.

[18] Minderre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint fennáll a felperes keresetességi joga a Ptk. 2:43. § b) pontja tekintetében, ugyanis személye egy szűk kör számára a műsorból beazonosítható volt, és a közlés ténylegesen az ő magánéleti eseményét érintette. A peres felek a jogvita elbírálásához szükséges nyilatkozataikat megtették, és a lefolytatott bizonyítás adatai alapján további bizonyításra nem volt szükség. A Fővárosi Ítéltábla ezért az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére nem látott indokot, és érdemben vizsgálta a keresetet elutasító elsőfokú ítéletet.

[19] A Ptk. 2:43. § b) pontja alapján a személyiségi jog sérelmét jelenti különösen a magánélet megsértése.

[20] A műsorrészlet szöveges és képi tartalma az előzőekben kifejtettek szerint a felperes anonimitását nem biztosította megfelelően. A felperes magánéletének intim részletébe engedett betekintést olyan nyilvánosság számára, amellyel a felperes azt nem kívánta megosztani, az alperes a beavatkozás indokoltságát, jogszerűségét nem igazolta. A felperes megalapozottan hivatkozott ezért arra, hogy a közölt műsorrészlet a Ptk. 2:43. § b) pontja alapján a magánéletét sértette. Nem foghat helyt az alperes hivatkozása, miszerint a téma közérdeklődésre tartott számot, és azt jogszerűen mutatta be. A kiskorú felperes ugyanis nem közéleti szereplő, magánéleti eseménye nem közügy és kiemelt védelemre szorul. A

kiskorú gyermek magánéleti eseményéről készített és felhasznált, internetre kikerült felvétellel kapcsolatos botrány kiskorú érintettjének azonosíthatóvá válása nem tekinthető valamely közérdeklődésre számot tartó téma, jelenség megvitatása érdekében szükséges és arányos beavatkozásnak, így a 7/2014. (III. 7.) AB határozat érveivel sem igazolható.

[21] Az alperes az előzőekben kifejtettek alapján nem úgy járt el, ahogy a magánéletet is érintő témára tekintettel, az adott helyzetben általában elvárható, a felperes ezért a Ptk. 2:52. § (1) és (2) bekezdései alapján megalapozottan követelhetett sérelemdíjat is. A Ptk. 2:52. § (3) bekezdése alapján a sérelemdíj összegszerűségének megállapításánál figyelembe kellett venni, hogy az alperes felróhatósága jelentős súlyú volt. A gyermek magánéletét, annak egyik legintimebb részét érintő témában, a kiskorú azonosíthatóságát indokolatlanul megkönnyítő, csak a bulvár kíváncsiság kielégítésére alkalmas, felesleges szöveges információkat közlő, és ezzel összefüggően az anonimitást megfelelően nem biztosító képeket tartalmazó műsorrészlet közlése, egy országos nézettségű műsorban különösen súlyos jogsértés. Általánosságban, külön bizonyítás nélkül elfogadható, hogy a magánéletet érintő, jogosulatlan beavatkozás következtében a sértett kiszolgáltatottnak érzi magát, ami pszichés teherként még akkor is, ha a felperes személye nem vált széles körben azonosíthatóvá. Mindezekre és a magánéletet érintő sajtónyilvános jogsértéseknél kialakult, magasabb összegű bírósági gyakorlatra figyelemmel további bizonyítás nélkül elfogadható volt a felperes 500.000 forint összegű sérelemdíj iránti igénye, az igényelt összeg a jogsértés súlyára és következményeire tekintettel nem eltúlzott.

[22] A Fővárosi Ítéltábla mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét a régi Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta, és a keresettel egyezően megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes magánéletét, továbbá sérelemdíj megfizetésére kötelezte a rendelkező részben foglaltak szerint.

[23] A felperes a megváltoztató rendelkezés következtében teljes egészében pernyertes lett, ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a perköltség tekintetében is megváltoztatta; mellőzte a felperes perköltség és eljárási illeték viselésére kötelező rendelkezését, és a régi Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes alperest a felperes javára a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése és (5)-(6) bekezdései alapján mérlegeléssel 30.000 forint plusz áfa összegű elsőfokú, és 15.000 forint plusz áfa összegű fellebbezési eljárási költség megfizetésére.

[24] A le nem rótt együttes kereseti és fellebbezési eljárási illeték megfizetésére a Fővárosi Ítéltábla a pervesztes alperest kötelezte [6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdés, 15. § (1) és (3) bekezdései].

Budapest, 2021. június 23.

Dr. Kincses Attila s.k.

a tanács elnöke

Dr. Istenes Attila s.k.
s.k.

előadó bíró

Dr. Csordás Csilla

bíró

A kiadmány hiteléül: